

Стрельцов Л.Є.

Національний університет імені І.І. Мечникова, аспірант

БІЛЬШ ПРЕДМЕТНО ПРО СПІВПРАЦЮ МІЖ УКРАЇНОЮ ТА ЄС

Україна, особливо в останній час, повинна вирішити для себе ряд важливих питань, та прийняти принципові рішення. Одне з основних – це визначення напрямків нашої зовнішньої політики. Є, як відомо, декілька варіантів таких напрямків. Один з найголовніших – це співпрацю з Європейським Союзом (далі Є. С.).

Потрібно сказати, що для цього є об'єктивні причини. Так, наприклад, європейській вибір України, який був визначений у початковий період формування основ її зовнішньої політики, став в певній мірі природним наслідком здобуття країною державної незалежності. В цілому для України інтеграція в Євросоюз – це рух країни до європейських стандартів, соціально орієнтованого ринкового господарського, основ демократії (Дамирли М. А., Анцупова Т. А. *Право Європы: схемы, таблицы, определения и комментарии. Учебное пособие.* – Изд. 2-е, изм. – Одесса: Феникс, 2008. – С. 20-21. Безумовно, більш предметно опрацювання цього напрямку зовнішньополітичних контактів, зовсім не означає недооцінки інших важливих напрямків зовнішньополітичної діяльності України. Зокрема, незважаючи на всі певні економічні складнощі, залишається основною наша співпраця з Росією. На нашу думку, плануючи таку діяльність, потрібно строїти ні на конкуренції, а на пошуку розумного компромісу та прагнення до співпраці.

Але така діяльність, в нашому випадку відносно ЄС, з нашої точки зору, ще не має цілеспрямованого, системного та постійного характеру. Достатньо часто тимчасові публічні проблеми починають мати реальний вплив на розвиток таких стосунків. Тому, для подолання цього потрібно більш чітко визначитися з програмою побудови такої співпраці, визначити в ній конкретні напрямки, терміни виконання, відповідальних осіб, засоби моніторингу і т.і.

Така програма може мати достатньо розгорнутий характер і мати чимало суттєвих напрямків її реалізації. Наприклад, це напрямки, які пов'язані з співпрацею в політичній сфері, в економіці, в складних соціальних процесах, при погодженні основних правових положень і т.і. Але якщо розглядати це з суто професійних позицій, то, як здається потрібно звернути увагу на: а) чітке закріплення та безумовне дотримання прав людини і основних свобод, які повинні реально існувати в суспільстві; якісне та продумане здійснення владних управлінських процесів, причому це повинно відбуватися на всіх рівнях органів влади і місцевого самоврядування; в) організація та здійснення неупередженого правосуддя; окремий напрямок, який заслуговує своєї уваги, це запобігання та протидія корупції. На нашу думку, мінімальні корупційні прояви в діяльності державних службовців можуть звести до мінімуму любі суспільно-корисні заходи; г) потребує своєї уваги організація юридичної освіти.

Реалізація заходів щодо дотримання основних прав і свобод людини потрібно починати з навчального процесу в середньої школі. Необхідно розробити «прості» за формою викладення та якісні за змістом підручники та ввести цей предмет у якості обов'язкового. Надавати викладання цього предмету кваліфікованим викладача.

Потребує свого удосконалення діяльність ЗМІ, особливо тих, які працюють над такою тематикою. Причому, публікації з цього приводу, приклади, які наводяться повинні мати продуманий характер, включати аналітичний аналіз, а не мати в основному сенсаційний, якщо бажаєте, скандальний характер. Усунути «нерівне» відношення до державних та приватних СМІ, не ставитись до авторитету ЗМІ виключно в залежності від органа, якому він підпорядкований або соціального становища його засновника. Органам влади внести відповідні зміни у законодавство, надавати прискорений характер розслідуванню справ, де потерпілим виступає робітник ЗМІ.

Удосконалення правосуддя теж має декілька складових. Це безпосередньо удосконалення саме системи правосуддя, а також діяльності правоохоронних органів. Якщо звернутися до діяльності правоохоронних органів, то потрібно сказати, що доки будуть існувати декілька передумов для цього, подолати порушення закону при здійсненні правоохоронної діяльності буде дуже складно. Це, наприклад, положення, яке залишилось з минулого часу і яке закріплює, що, наприклад, реєстрація повідомлень про скоєння злочину і звіт про розкриття цього злочину покладається на одну установу. Додатково загострю цю ситуація існуючи з тих же часів обов'язків відсоток розкриття заявлених злочинів. По-перше, в сучасних умовах, ці показники взагалі повинні бути скорегованими, а по-друге, вимогання дати не реальний, а «необхідний» показник, додатково погіршує цю ситуацію.

Постійну, продуману та виважену політику потребують заходи по докорінному покращенню положення в системі правосуддя. На нашу думку, в державі проголошено чимало достатньо теоретично обґрунтованих програм, направлених на покращення такої ситуації. Але складність полягає в тому, що ще не до кінця подоланий розрив між заходами, які плануються і діями, які виконуються в практичному житті.

Заходи по запобіганню і протидії корупції (Прозорість і корупція в системі вищої освіти: Зб. матеріалів конф. (21-22 листоп. 2002 р., м. Львів). К.: Таксон, 2003. – С. 11-12). Потрібно сказати, що в останні роки в цьому напрямку починається поєднання створення необхідної законодавчої бази і практики його застосування. Так, в минулому році була прийнята низка важливих нормативно-правових актів, які спрямовані на подолання таких прояв. Це, наприклад, Національна антикорупційна стратегія на 2011 – 2015 роки, яка була затверджена Указом Президента України в жовтні 2011 року, закони України «Про засади запобігання і протидії корупції» і «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо відповідальності за корупційні правопорушення», які теж були прийняті в минулому році. Потрібно відмітити, що, незважаючи на масовість цього явища і достатньо «скромні» показники реалізації, все ж дані, які офіційно оприлюднюються, показують, що така діяльність значно покращилась.

В цілому, для реалізації, усіх пунктів, на які вище ми звертали увагу, багато в чому залежить від ступеня підготовки осіб, які будуть виконувати заплановані дії. Їх професійної підготовки. Тому система юридичної освіти потребує не стільки змістовних змін, скільки подолання неформальних стосунків, які ще існують між викладачами та студентами та прямо впливають на кінцевий результат такої підготовки.

Достатньо складно, враховуючи обсяг цієї публікації, дати всебічний аналіз цих проблем. Але намітити, на нашу думку, найбільш важливі, ми спробували.